

Jazz'n' about

ΕΙΣΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΙΛΟΤΕΣ ΤΗΣ JAZZ

Σε συνεργασία με το
ΩΔΕΙΟ Τέχνης
Γ.Β. ΦΑΚΑΝΑΣ

σελ.3 > ΠΡΟΦΙΛ
Gene Krupa
> ΑΠΟΨΗ
Υπάρχει jazz σκηνή
στην Ελλάδα;

σελ.2 > ΣΥΝΝΕΤΕΥΣΗ
Σπύρος
Εξάρας
Ισοροπιώντας... φρυγικά

Για πρώτη φορά με το δικό του trio, εμφανίζεται στην Αθήνα ο μεγάλος κιθαρίστας Frank Gambale, υποσχόμενος τρεις εξαιρετικές συναυλίες αλλά και άμεση εκπαιδευτική επαφή μέσω σεμιναρίων στον φιλόξενο χώρο "Αθηνά Live". Μετά τον Mike Stern, τον Wallace Roney και τον Allan Holdsworth και πριν την έλευση του Dave Weckl τον Απρίλιο, ο Frank Gambale παίρνει την σκυτάλη των μεγάλων μουσικών γεγονότων στο χώρο της jazz και του fusion που προσφέρει το ΩΔΕΙΟ ΤΕΧΝΗΣ Γ.Β.ΦΑΚΑΝΑΣ.

το φαινόμενο Frank Gambale

του Αλέξη Λεβεντέρη

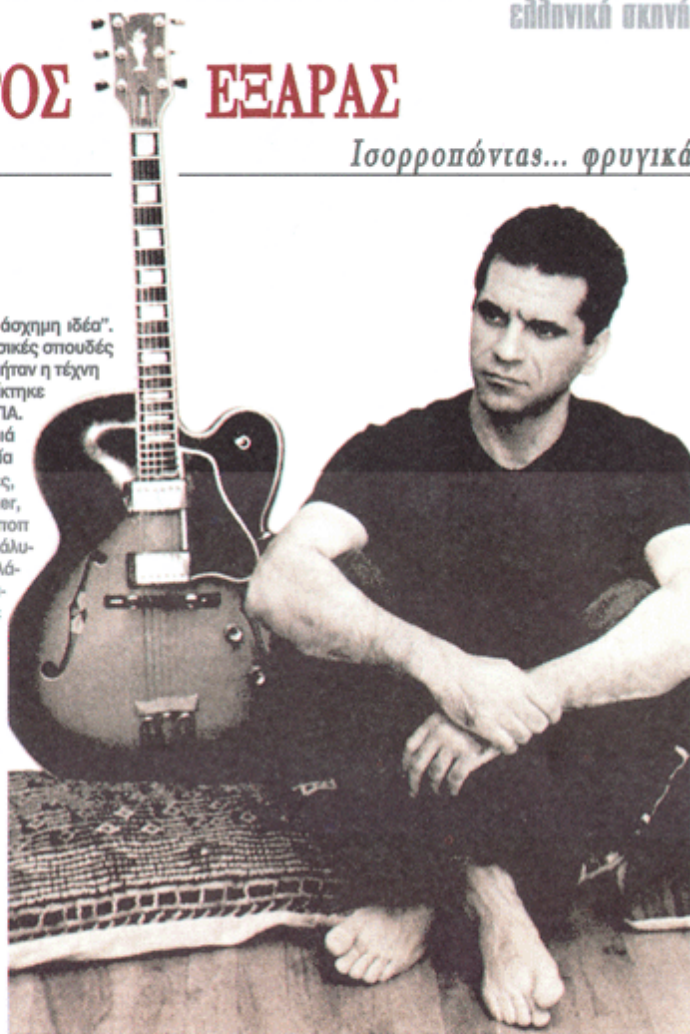
Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην πόλη Canberra της Αυστραλίας. Η ενασχόλησή του με την κιθάρα ξεκίνησε από τα επτά του, και όπως ο ίδιος θυμάται, ποτέ του δεν έπαιξε με παιχνίδια, το μόνο που ήθελε ήταν να παίζει κιθάρα και είχε από μικρός αφοσιωθεί σε αυτό. Οι πρώτες του επιρροές είναι τα blues των Jimi Hendrix, John Mayall, Eric Clapton, Grateful Dead κ.α. Στην εφηβεία του ανακαλύπτει τον Steely Dan, τους Brecker Brothers και τον Chick Corea, οι οποίοι τον προσανατολίζουν προς την jazz. Το 1982, σε ηλικία 23 ετών, φεύγει από το σπίτι του για να σπουδάσει στο Guitar Institute of Technology (GIT) στο Hollywood, όπου αποφοίτησε ως σπουδαστής της χρονιάς με αποτέλεσμα τη θέση του καθηγητή στην οποία παρέμεινε για 4 χρόνια. Εκείνο το διάστημα παίζει με την μπάντα του στο jazz club της περιοχής και εκδίδει το πρώτο του βιβλίο με τίτλο Speed Picking. Το 1986 υπογράφει με την εταιρία Legato συμβόλαιο τριών άλμπουμ ξεκινώντας έτσι τη δισκογραφική του καριέρα. Συμμετέχει στην περιοδεία του Jean-Luc Ponty και με το τέλος αυτής και ύστερα από επιτυχή ακρόαση ξεκινάει μια εξαετής συνεργασία με τη μπάντα του Chick Corea που κορυφώνεται με την κυκλοφορία 5 άλμπουμ, 2 υποψηφιότητες και ένα βραβείο Grammy. Την ίδια χρονιά συνεργάζεται με την εταιρία Ibanez για μια σειρά οργάνων Signature που οδηγεί στο σχεδιασμό της Frank Gambale model guitar η οποία το 1987 έρχεται πρώτη στις πωλήσεις παγκοσμίως. Κατασκευάζονται συνολικά 4 εκδόσεις αυτής της κιθάρας, οι FGM100 έως 400. Το 1990 κυκλοφορεί το άλμπουμ Thunder From Down Under με παγκόσμια επιτυχία ώσπου βρίσκεται στο #1 των Ιαπωνικών jazz charts, στον οποίων τη δεκάδα περιλαμβάνονται και οι τρεις πρώτες του κυκλοφορίες με τη Legato. Το 1992 ο Frank αποφασίζει ότι ήρθε η στιγμή να συνεχίσει μόνος. Περιοδεύει με τη μπάντα του και δίνει αναρίθμητα σεμινάρια και master classes σε όλο τον κόσμο. Το 1996 αναλαμβάνει τη θέση του διευθυντή στο Τμήμα Κιθάρας στο L.A. Music Academy. Πρόσφατα ιδρύει την δισκογραφική εταιρεία Wombat Records με την οποία επανακυκλοφορεί τα πρώτα του άλμπουμ, το διπλό live CD με τίτλο Resident Alien-Live Bootlegs και το Imagery Suite, άλμπουμ-ντουέτο με το διάσημο Ιταλό κλασικό κιθαρίστα Maurizio Colonna. Υπάρχουν άλλες δύο κυκλοφορίες, το live άλμπουμ ηχογραφημένο στην Πολωνία

ΣΠΥΡΟΣ ΕΞΑΡΑΣ

Ισορροπώντας... φρυγικά

του Απόστολου Παππά

I am looking for a musical instrument that is unique, modern, comfortable to play and it can be an instrument... - Gene Krupa -

Τόση Καρατάσου 35 Κουκάκι
117 42 Αθήνα, τηλ: 210 9234535
e-mail: cmanta@otenet.gr

Ιδιοκτήτρια, επιμέλεια και σχεδιασμός έκδοσης: Χριστίνα Δ. Μαντά / Αρχισυντάξη: Γιώργος Β. Φοκάνος
Συνεργάτες: Αλέξης Λεβεντέρης, Χρήστος Κισσάτζικιαν, Απόστολος Παππάς, Παναγιώτης Τσάρας / Φωτοποίηση-εκτύπωση: Άγγελος Χανδροζίδης & ΣΙΑ Ο.Ε.

«Λίγα χρόνια στον τόπο που άνησε και μεγαλούργησε η jazz δεν θα ήταν καθόλου άσχημη ιδέα». Χρυσή σκέψη, αν μάλιστα συνδυαστεί με μια δόση πειθαρχίας εμπειρομένη από τις κλασικές σπουδές και μια ισόποση δόση απογόρευσης από τη συνειδητοποίηση του πόσο περιορισμένη ήταν η τέχνη της αυτοσχεδιαστικής μουσικής στην Ελλάδα το 1992. Περισσότερο από χρυσή αποδείχτηκε τελικά η απόφαση για τον καθαρίστα Σπύρο Εξάρα, να ξεκινήσει το ταξίδι για τις ΗΠΑ. Έντεκα χρόνια μετά, ο Σπύρος εκδίδει την πρώτη του δισκογραφική δουλειά "Phrygians" ως πρώτη παγκόσμια κυκλοφορία "Έλληνα καλλιτέχνη από την εταιρία θρόλου της jazz Blue Note. Τα χρόνια που μεσολάβησαν ήταν γεμάτα από συναυλίες, εμφανίσεις σε φεστιβάλ, συνεργασίες με κορυφαίους μουσικούς όπως οι Randy Brecker, Harvey Swartz και Mark Egan ακόμη και ένα μικρό πέρασμα δίπλα στην πασίγνωστη ποπ καλλιτέχνη Mariah Carey. Πάντως το μόνο σίγουρο είναι πως ο Σπύρος Εξάρας ανακάλυψε, μεταξύ άλλων, αρκετή από την περιπέτεια που αναζητούσε φεύγοντας από την Ελλάδα. Και το ταξίδι συνεχίζεται... Με αφορμή την κυκλοφορία της πρώτης του αναγνωρισμένης διεθνώς δισκογραφικής δουλειάς η οποία παντρεύει τον jazz αυτοσχεδιασμό με τα πλούσια ηχοχρώματα της παραδοσιακής μουσικής σε ένα ταξίδι αλληλοκαλύψης, το Jazzin' about "ανακρίνει" τον Έλληνα καθαρίστα για τις περιέργες και απρόσμενες τραπουές της μουσικής και της ζωής...

Μας εντυπωσίασε η γκάμα των συνεργασιών σου και το γεγονός πως έχεις κινηθεί σε πολλά διαφορετικά στυλ. Τελικά αυτό βοήθησε τον καλλιτέχνη να αποκτήσει μια ταυτότητα; Θεωρώ απαραίτητο ο καλλιτέχνης να μπορεί να υποδύεται διαφορετικούς ρόλους. Μέσα από τις διαφορετικές ερμηνείες μπορεί να βρει αυτήν που του ταιριάζει περισσότερο. Άλλωστε το κάθε είδος μουσικής σου προσφέρει ξεχωριστές εμπειρίες. Εγώ προσωπικά, από την κλασική μουσική έχω εφοδιαστεί την πειθαρχία ενώ η jazz μου δίνει μια απεριόριστη ελευθερία έκφρασης. Από την παραδοσιακή μουσική πάλι δανειζόμαι τη ρυθμολογία και τα ηχοχρώματα του κάθε τόπου.

Για να διαφωτίσουμε και λίγο τους Έλληνες μουσικούς που παρατηρούν την πορεία σου, μπορείς να μας πεις τι σε οδήγησε στο εξωτερικό και πώς έγιναν τα βήματα προς την αναγνώριση;

Επειδή μέχρι το 1992 ζούσα και εργαζόμουν στην Ελλάδα, συνειδητοποίησα πως η τέχνη της μουσικής στον ελλαδικό χώρο είναι περιορισμένη. Έβλεπα, και εξακολουθώ να βλέπω πως οι περισσότεροι μουσικοί ή συνθέτες ήταν αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουν το μπουζούκι ή να συνθέσουν ένα τριφτετέλι, όχι από το πρίσμα του πειραματισμού αλλά της επιβίωσης. Αισθανόμουν λοιπόν πως οι καλλιτεχνικές μου αναζητήσεις δεν θα έβρισκαν ποτέ τους δρόμους. Από την άλλη μεριά, σαν άνθρωπος που αγαπάω την περιπέτεια, σκέφτηκα πως λίγα χρόνια στον τόπο που άνησε και μεγαλούργησε η jazz δεν θα ήταν καθόλου άσχημη ιδέα. Μόνο σε καλό θα μπορούσε να βγει. Οι δυσκολίες; Πολλές. Τεράστιες. Από το να αγωνιζόμουν για την επιβίωση, μην έχοντας τις απαραίτητες γνώσεις, μέχρι το άγχος του να εξασφαλίσεις κάποιο "status" που να σου επιτρέπει νόμιμη παραμονή στις ΗΠΑ, και από το να προσπαθείς να ενταχθείς κοινωνικά στο αμερικανικό "melting pot", μέχρι να αποδείξεις στους επαίοντες του είδους πως κάτι έχεις κι εσύ, σαν αλλοδαπός, να προσθέσεις στο χώρο.

Πώς αντιλαμβάνεσαι τον όρο World Jazz που προσδίδεις στο τελευταίο σου album Phrygians, και ποιό το έναυσμα να οδηγηθείς εκεί;

Ο όρος world-jazz μιλάει από μόνος του. Είναι ο συνδυασμός της jazz με στοιχεία world δηλαδή απ' όλο τον κόσμο. Αρχικά είχα σκεφτεί τον όρο Greek-jazz αλλά νομίζω πως θα μου περιόριζε την εμβέλεια σκέψης και έκφρασης. Κατόπιν σκέφτηκα το Balkan-jazz, αλλά δεν μου άρεσε ποτέ η λέξη Βαλκάνιος και έτσι την απέρριψα. Έτσι κατέληξα στο world-jazz που μου αφήνει μεγαλύτερα περιθώρια πειραματισμού. Άσε που η λέξη world-jazz κρύβει και μια μαγεία!

Σης συνθέσεις του Phrygians είναι αισθητή η μεσογειακή χροιά. Αυτό υποδηλώνει νοσταλγία ή αξιοποίηση του πλούσιου τοπικού μουσικού ιδιώματος;

Δεν ξέρω αν υποσυνείδητα λειτουργήσα συναισθηματικά. Σίγουρα όμως με ενδιέφερε ο πειραματισμός πάνω στους ρυθμούς και τα ηχοχρώματα της ευρύτερης περιοχής.

Είναι εύκολο να ισορροπήσει ανάμεσα στη jazz και τα παραδοσιακά στοιχεία;

Δεν θα έλεγα ότι είναι ιδιαίτερα εύκολο. Μιλάμε για είδη μουσικής διαμετρικά αντίθετα. Προσπαθείς να παντρεύεις ένα 4/4 straight ahead με ένα 7/8 ποντακό "tak" ή να γεφυρώσεις ένα σόλο Ηπειρωτικού κλαρίνου με μια jazz κιθάρα!

Παρακολουθείς την ελληνική jazz σκηνή και ποιά η αποψη σου γι' αυτήν; Ποιά η σχέση σου με τους Έλληνες μουσικούς; Έχεις επαφές;

Την παρακολουθώ αρκετά, όσο μπορώ βέβαια σε σχέση με το χρόνο που διαθέτω. Νομίζω πως το επίπεδο είναι αρκετά υγιεινό, παραμένει όμως σε ακαδημαϊκό επίπεδο χωρίς ερμηευτικές ανατάσεις ή τολμηρές συνθετικές καινοτομίες. Όσον αφορά τη σχέση μου με τους Έλληνες μουσικούς, είναι άριστη θα μπορούσα να πω. Έχω επαφές, αλλά και βαθιές φιλίες με μουσικούς της κλασικής, της jazz και του έντεχνου χώρου.

Σκέφτεσαι να επιστρέψεις κάποια στιγμή στην Ελλάδα μόνιμα, να δώσεις κάποιες συναυλίες ή να κάνεις κάποιες συνεργασίες;

Προς το παρόν δεν τίθεται θέμα μόνιμης επιστροφής μου. Υπάρχουν σχέδια για περιοδεία μου στην Ελλάδα (και στην Ευρώπη) με όλο το γκρουπ από Αμερική, το καλοκαίρι του 2004, καθώς και κάποιες συνεργασίες με Έλληνες μουσικούς.

Τι προσπαθείς να πετύχεις με τη μουσική σου;

Νομίζω ότι είναι καιρός να περάσει η Ελληνική μουσική από Ανατολάς προς Δυσμάς. Καλό το τριφτετέλι όπως το έχουμε οικειοποιηθεί από τους Τούρκους και τους Άραβες αλλά νομίζω ότι θα είχε κάποιο ενδιαφέρον αν του προσθέταμε μερικούς ρυθμικούς αντιχρονισμούς, ή τι θα έλεγες για μια τρομπέτα με σουρντίνα να συνοδεύει ένα ζεϊμπέκικο ή επίσης δεν θα ήταν πολύ πρωτότυπο να χορεύει ο κόσμος συρτατοτύμπα πάνω σε ένα σόλο μπάσο αντί για βιολί ή μπουζούκι; Όλα αυτά βέβαια σε μια τέτοια αρμονική διαδοχή ώστε να μην χαθεί η δυναμική του κάθε είδους μουσικής. Εγώ προσωπικά πιστεύω πως η Ελληνική μουσική έχει κάτι παραπάνω να προσφέρει εάν ενσωματωθεί με μουσικές διαφορετικής δυναμικής, ιδιαίτερα όπως αυτή της jazz. Νομίζω πως πρέπει να διεθνοποιηθεί για να έχει ευρύτερη αποδοχή σε παγκόσμια κλίμακα.